

လှိုင်းစုံ

ကိုယ်ရင်ထဲက လိပ်ပြာငယ်

ဝ နှစ် : ၁၉၈၈ ခုနှစ် : ၁၀ မြေကြီး

အခန်း (၁)

မိုးကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်ပြီး ရွာသွန်းနေသော မိုးသည် တစ်ညလုံး စဲသည် မရှိ ပါ။ မိုးလေ ဘယ်လောက်ပင် ထန်သော်လည်း ရာသီဥတုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လုပ်ငန်းခွင်သို့ အထူး သူနာပြုဆရာမလေး နှင်းဇာခြည်က သွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မိခင် ဒေါ်ဆွေစန်း ထည့်ပေးသော ထမင်းဘူးကို ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းလေးထဲထည့်ပြီး သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးထုထဲသို့ ခေါက်ထီးလေးတစ်ချောင်းကို အားကိုးပြီး တိုးထွက်လာသည်။

"မိုးကလဲနော် ရွာ ရွာနိုင်လွန်းတယ်"

မိုးစဲနိုး စောင့်သော်လည်း မစဲသဖြင့် မိုးရွာကြီးထဲ ထွက်လာရင်းက မိုးကိုပင် အပြစ်တင်မိ သည်။ နံနက်စောစောမို့ လိုင်းကားက သိပ်မကျပ်သေးပါ။ ထိုလိုင်းကားကိုစီးရင်း တာဝန်ကျသော မဟာမြိုင်ဆေးခန်းဆီသို့ အရောက်လှမ်းခဲ့သည်။

ဆေးခန်းသို့ရောက်တော့ နှင်းဇာခြည်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေနှင့် ရွဲရွဲစိုနေသည်။ ဆရာမ များ နားနေခန်းသို့ ဝင်ပြီး အထူးသူနာပြု ဝတ်စုံအပြာကို လဲလိုက်သည်။

နှင်းဇာခြည်က သူတာဝန်ယူထားရသော လူနာရဲ့ အခန်းဆီသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော လူနာက သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် ဝ

မီးပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"ဟော၊ ဆရာမ လာပြီကိုး၊ မိုးတွေသိပ်ရွာနေလို့ ဆရာမများ မလာ တော့ဘူးလားလို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်နေတာ"

ငှက်ဖျားရောဂါကို အပြင်းအထန်ခံစားရပြီး သက်သာစပြုနေသော သီဟဗလက ပိန်လို့နေ သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တည်ကြည်ချောမွေ့မှုက ရှိနေဆဲပါ။

သွယ်သွယ်လျလျနှင့် နှင်းပွင့်လေးလို ဖြူစင်လှပနေသော နှင်းဇာခြည်ကို ရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းများ နှင့် သီဟဗလက ကြည့်နေသည်။ ။

"တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပျက်ကွက်တတ်ပါဘူး"

"ယုံပါတယ်ဗျာ"

"ကျွန်တော် သတိလစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာမ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုတာကို အမြဲသတိရ ကျေးဇူး တင်နေမှာ ပါ"

"ရှင်၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လိုသိလဲ"

နှင်းဇာခြည်က ရုတ်တရက် ရုက်သွေးတွေဖြင့် မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး သီဟဗလကို မေး သည်။ ။

"ဆရာမသိတာက ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံပြီး ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါတယ်"

နှင်းဇာခြည်က မျက်နှာချောချောလေးကို တင်းခနဲနေအောင် ပြင်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ကျွန်မက ကျွန်မတာဝန်ယူထားတဲ့ လူနာတိုင်းကို အထူးဂရုစိုက် ပြုစုပါတယ်၊ ရှင့်ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟောဗျာ၊ ဆရာမက စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီလား၊ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်ကိုမှ ရွေးပြီး ပြုစု တယ်လို့ မပြောရပါဘူးဗျာ"

သီဟဗလက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် နှင်းဇာခြည်ကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ နှင်းဇာခြည်က ပိုပြီး ကသိ ကအောက်ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ညစောင့်သူနာပြုဆရာမ ဝင်လာ သည်။ ။

"ဟော နှင်း ရောက်နေပြီကိုး၊ ဒါဆို ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော်"

နှင်းဇာခြည်နှင့်လူချင်းလဲပြီး ညစောင့်ဆရာမက ပြန်သွားသည်။ ။ သီဟဗလက ညစောင့် ဆရာမ သီတာရဲ့ အကြောင်းကို ပြောသည်။ ။

"ဆရာမသီတာက သဘောကောင်းပါတယ်၊ လူနာကိုလဲ ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူနာကို သူဆက်ဆံတာ ဆရာမလောက် မနူးညံ့ဘူး"

"ဘာလဲ၊ ရှင်က တစ်ယောက်ကွယ်သွားတာနဲ့ အဲဒီလူမကောင်းကြောင်း ပြောချင်တာလား"

"ဟာ၊ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဆရာမ အထင်လွဲနေပြီ၊ ဆရာမသီတာကို မကောင်းပြောတာ မဟုတ် ပါဘူး၊ အားလုံးထဲမှာ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး ဂရုစိုက် အလေးထားလို့ ပါ"

နှင်းဇာခြည်က သီဟဗလရဲ့ စကားကြောင့် မျက်နှာအထားရခက်သွားသည် ၊ လူနာများ အပေါ် မှာ စာနာတတ်သည့်စိတ်ကို သီဟဗလ အထင်တစ်မျိုး ယူဆသွားမှာ ကို မလိုလားပါ။

"ရှင့်တစ်ယောက်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး ၊ လူနာတိုင်းကို ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံပါတယ်"

"ဟော ဆရာမက အထအနကောက်သွားပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်တစ်ယောက် တည်းကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်လို့ မပြောရသေးပါ

လားဗျာ"

သီဟဗလရဲ့ မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးကို မြင်ပြီး နှင်းဇာခြည်က
စိတ်တိုသွားသည်။ ။

"ရှင်ဟာလေ အတော်လျှာရှည်တဲ့ လူနာပဲ၊ ကဲ - ထ၊ မျက်နှာသစ်ရ
အောင်"

"သစ်ပြီးပါပြီ၊ ဆရာမကိုစောင့်နေလို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး"

ညစောင့်ဆရာမကို လုပ်ခိုင်းလျှင် ရလျက်သားနှင့် သူမကိုသာ စောင့်
ပြီးစားသော သီဟဗလ ကို မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ မိုင်လို
ဖျော်သည်။ ။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ကိတ်မုန့်ကိုယူကာ လှီးပြီး ပန်းကန်ပြား
ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ - စားတော့၊ နောက်ဘာလိုသေးလဲ"

"ဆရာမပါစားလေ"

"အိမ်ကစားခဲ့ပြီးပြီ"

"ဒါဆို အရည်လောက်တော့ သောက်ပါ ဆရာမရယ်"

"ကျွန်မ မသောက်နိုင်တော့လို့ ပါ"

နှင်းဇာခြည်က ငြင်းပြီး သူ့ရဲ့ ခုတင်ပေါ်က တွန့်နေသော အိပ်ရာခင်း
ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ။

"ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ဆေးမပေးသေးဘူးလေ"

သီဟဗလက သောက်ရမည့်ဆေးများကို တောင်းသည်။ ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သူ့ကို စိတ်တိုသွားတာနဲ့ ဆေးတောင် မပေးမိဘူး"

နှင်းဇာခြည်က အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားများကို ပြောတတ်သော သီဟဗလကို ဒေါသလေး နည်းနည်းဖြစ်သွား၍ လုပ်ရမည့်ဝတ္တရားအချို့ ပျက်ကွက်သွားသည်။

"ဒီမှာ ဆေးတွေ သောက်လိုက်ဦး"

"ဆရာမ"

"ဘာလိုသေးလို့ လဲ"

"ဆရာမကလဲဗျာ မျက်နှာကြီးကို သုန်မှုန်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ လဲ"

"ရှင်က ရှင့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်မကို ငှားထားတာပါ၊ ဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရှင် လေ၊ အလုပ်ရှင်ကို မကျေနပ်စရာ ကျွန်မမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး"

"ဟာ၊ ဆရာမစကားက သိပ်ပြီး စိမ်းတာပဲဗျာ"

သီဟဗလက နှင်းဇာခြည်ရဲ့ စကားကို လက်မခံနိုင်သည့်ပုံစံနှင့် ပြောသည်။

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ရဟင်နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ ဆုံကြတာပဲ၊ သူစိမ်း တွေပဲရှင်၊ စိမ်းတာ မဆန်းပါဘူး"

"ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို စေတနာပါပါနဲ့ ပြုစုပေးတဲ့ ဆရာမကို ခင်တယ်"

"ရှင့်ဆီက အခကြေးငွေ ယူထားတာပဲရှင်၊ အဲဒီအတွက် တာဝန်ကျေရမှာ ပေါ့"

သီဟဗလသည် မထိတထိ နောက်ပြောင်တတ်သည် ကို မကြိုက်သ

ည် ကတစ်ကြောင်း၊ ချော မွေ့သော လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သည် က
တစ်ကြောင်းကြောင့် သီဟဗလအပေါ်တွင် နှင်းဇာခြည်က တမင် ပင် ခ
ပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံသည်။ ။

အခြားလူနာတွေအပေါ် မျက်နှာထား ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့် ချို
သာသလောက် သီဟ ဗလကို မျက်နှာတည်လေးနှင့် ဆက်ဆံသည် က
များ သည်။ ။

"ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို မခင်ဘူးလား"

စူးရှသောအကြည့်များ နှင့် သီဟဗလက နှင်းဇာခြည်ကိုကြည့်ပြီး
မေးသည်။ ။

"ရှင်ဟာ လူနာတစ်ယောက်ပဲ၊ လူနာကို လူနာတစ်ယောက်လိုပဲ ဆ
က်ဆံနေတာပဲရှင်၊ လုံလောက်နေပါပြီ"

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်သော နှင်းဇာခြည်
က မလွဲမရှောင်သာ၍ ယောက်ျားပျိုတို့ ကို ပြုစုရန် အလှည့်ကျလျှင် သ
ည် လိုပဲ ခပ်တည်တည် ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ။

ထိုသို့ဆက်ဆံသော်လည်း သူ့ဘက်က တာဝန်ဝတ္တရားကိုတော့
နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့မခံ ပါ။ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ပြုစုပေးသည်
သာ။

"ညက ကျွန်တော် စာရေးထားတယ်၊ အဲဒါကို တစ်ယောက်ယောက်
နဲ့ စာတိုက်ပုံးဆီ ပို့ပေးလို့ ရမလား"

"ရပါတယ်၊ ဒီက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်"

"ကျွန်တော့်မိဘတွေက အသက်ကြီးပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဆီ
မလာနိုင်တဲ့ သူတို့ စိတ် သက်သာရာရအောင် ကျွန်တော် နေကောင်းတဲ့

အကြောင်း စာရေးလိုက်တာပါ။"

သီဟဗလ ဆေးရုံတက်ကတည်းက သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နှစ်ယောက်သာ လာကြည့် သည် ။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများ မရောက်လာ၍ နှင်းဇာခြည်က တစ်ကြိမ်မေးကြည့်ခဲ့ဖူးလေသည် ။ မိဘများ နယ်မှာ ရှိသည် ဆိုတာလောက်သာ နှင်းဇာခြည်က သိခဲ့သည် ။ သည် နေ့ ထူးထူးခြားခြား သီဟဗလက မိဘများ ထံ စာရေးသည် ကို သိရသည် ။

"ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် ဆေးရုံကဆင်းရမလဲဟင်"

"ဒီနေ့ ဆရာဝန်ကြီးရောင်းလှည့်ရင် မေးကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မအထင်တော့ တစ်ပတ် လောက် ဆက်နေရဦးမယ်ထင်တယ်"

"ကျွန်တော်သေပြီလို့ ထင်နေကြတဲ့ မိဘတွေ ဒီစာကိုရရင် သိပ်ဝမ်းသာသွားကြမှာ ပဲ"

ပဟေဠိဆန်သော သူ့စကားများကို နှင်းဇာခြည်က နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည် ။

"ဘယ်လို၊ ရှင့်ကို ရှင့်မိဘတွေက သေပြီလို့ ထင်နေကြတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ နှစ်နှစ်လောက် သူတို့ နဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြောင်းက အရှုပ်သားလား၊ ဆရာမကို အချိန်ယူပြီးမှ ရှင်းပြလို့ ရမှာ "

"နေပါစေရှင်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ မသိချင်ပါဘူး"

"အင်းလေ၊ မသိချင်တဲ့ လူကို ပြောပြရင် ကျွန်တော် ရိုင်းရာကျနေမှာပေါ့နော်"

တကယ်တော့ နှင်းဇာခြည်က သီဟဗလရဲ့ အကြောင်းအရာများကို သိချင်ပါသည်။ ။ သီဟ ဗလကို အရောမဝင်ချင်၍ မရင်းနှီးချင်၍ ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ခဏလောက် လှဲလိုက်ဦးမယ်"

သီဟဗလက ခုတင်ပေါ် ပြန်တက်သွားသည်။ ။ သူစားသောက်ပြီး သော ပန်းကန်များကို နှင်းဇာခြည်က ဆေးကြောလိုက်သည်။ ။

အခန်း (၂)

သီဟဗလက အိပ်ပျော်နေသည်။ နှင်းဇာခြည်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သီဟဗလနှင့် စတွေ့သည့်အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရနေသည်။ စပါယ်ရှယ်နပ်(စ်) အထူးသူနာပြုဆရာမလေး နှင်းဇာခြည်သည် မဟာမြိုင်ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။

လူနာများကို ညစောင့်အလုပ်ဖြင့် သူ့ရဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း သူ တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစုသည်။

တစ်နေ့မှာ မဟာမြိုင်ဆေးခန်းက မေထရွန်ကြီးက သူမကို အလုပ်တစ်ခုပေးသည်။

"နှင်းဇာခြည်ရေ မနေ့ညက မလေးရီးယားနဲ့ သတိလစ်ပြီး လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာ တယ်၊ ညဘက်ကို သိတာစောင့်တယ်၊ နေ့ဘက်ကို နှင်းဇာခြည် စောင့်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေထရွန်"

နှင်းဇာခြည်က သူတာဝန်ကျရာ လူနာရဲ့ အခန်းဆီသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သတိလစ်နေဆဲဖြစ် သော လူနာကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေ့က သီဟဗလအနားမှာ နှင်းဇာခြည်က ဆရာဝန်ကြီးညွှန်ကြား သည့်အတိုင်း လိုအပ်သမျှကို မလစ်ဟင်းအောင် လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

"လူနာရဲ့ အခြေအနေက မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ် နှင်း"

ဇာခြည်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သီဟဗလအနားတွင် နှင်းဇာခြည်က ဂရုတစိုက် ပြုစုသည် ။ သီဟဗလရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို မတွေ့ရဘဲ သူ့အနားမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည် ။

ညနေဘက် ဂျူတီချိန်းပြီးခါနီးအထိ ဆရာမသီတာက ရောက်မလာ ပါ။ နောက်မှ ဆေးရုံသို့ ဖုန်းလာသည် ။ သူ ရုတ်တရက် နေမကောင်း၍ ညဘက် လူနာမစောင့်နိုင်ကြောင်း အကြောင်းကြား သည် ။

မေထရွန်က နှင်းဇာခြည်ကို ပြောသည် ။

"လူနာ ဦးသီဟဗလအတွက် ညစောင့်မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း တောင် မသိဘူး၊ ဆရာမ တွေက သူ့လူနာနဲ့ သူ အတိပဲ၊ အပိုမရှိဘူး"

"ရပါတယ် မေထရွန်၊ ကျွန်မပဲ လူနာကို ဆက်စောင့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပဲ နှင်းဇာခြည်"

နှင်းဇာခြည်က ဆေးရုံမှာ ပဲ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲသည် ။ အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိ၍ အိမ်ဘေး အိမ်ကိုဆက်ပြီး မိဘများအား သူ ညပြန်မလာကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်သည် ။

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး လူနာက အရေးကြီး၍ နှင်းဇာခြည်က မအိပ်မနေ စောင့်ရှောက်ပြုစု သည် ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ သီဟဗလ သတိရလာသည် ။

နေ့ဘက်ကလည်း သူ့ရဲ့ တာဝန်မို့ နှင်းဇာခြည်က ဆက်စောင့်ပေးသ

ည် ။ သီဟဗလက အဖျား သွေးကျသွားသလို သတိလည်း ကောင်းကောင်း ပြန်ရလာသည် ။

"တော်ပါသေးရဲ့ ဗျာ၊ သီဟ ပြန်သတိရလို့ ၊ နို့မို့ဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ ခုလို ဆရာမက ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သီဟဗလ၏ သူငယ်ချင်းက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည် ။

"ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ပဲ"

သီဟဗလကို တစ်နေ့လုံး တာဝန်ယူစောင့်ပေးပြီး ညနေဘက်မှ သီတာက စောစောရောက် လာသည် ။

"နှင်းဇာခြည်ရယ် သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီလား"

"ရပါတယ်"

"နင် စောစောပြန်နားတော့နော်၊ မနေ့ညက စောင့်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲ ဒါလောက်လေး ကူညီရတာများ ဟာ ရပါတယ်"

နှင်းဇာခြည်က လူနာအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ တစ်ရက်နှင့်တစ်ည ပင်ပန်းသမျှ အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီး တစ်ဝအိပ်ပစ်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆေးရုံရောက်တော့ လူနာကို တော်တော် လန်းလန်းဆန်းဆန်း တွေ့ရ သည် ။

"ထတောင်ထိုင်နေပြီ၊ တယ်ဟုတ်ပါလား"

"ကျွန်တော်ခုလို မြန်မြန်သက်သာသွားတာ ဆရာမကျေးဇူးပါပဲ၊ တင်စိုးပြောလို့ ဆရာမရဲ့ ဂရုစိုက်တဲ့ စေတနာကို သိရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

"လုပ်ပေးရမယ့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ရှင်"

ထိုနေ့ကစပြီး သီဟဗလသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ကျန်းမာလာသည် ။ ဆေးရုံတွင် အတော်ကြာလာသော်လည်း သူ့ရဲ့ မိသားစုများ ရောက်မလာသည် မို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၍ တင်စိုး အား မေးကြည့်သည် ။

"လူနာရဲ့ မိဘတွေလာတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ သူ့မိဘတွေက နယ်မှာ ၊ ပြီးတော့ အသက်တွေကြီးနေကြပြီလေ၊ ဘယ်လာနိုင်မလဲ"

"အင်း၊ ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ၊ သူ့မှာ ရှင့်လို သူငယ်ချင်းကောင်းရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ငယ်ငယ် ကတည်းက ခင်ကြတာလား"

" မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ဟောင်ကောင်မှာ ဆုံကြတာပါ၊ အဲဒီမှာ ရင်းနှီးခဲ့ တယ်ဆိုပါတော့"

"ဪ - ဟုတ်လား"

သီဟဗလသည် နိုင်ငံခြားက အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာသောသူတစ်ယောက်ဆိုတာကို နှင်းဇာ ခြည်က သိလိုက်ရသည် ။ နှင်းဇာခြည်က အတွေးများ ခေါ်ရာနောက်သို့ မျောပါသွားသဖြင့် ခုတင်ပေါ် ကနေ အိပ်ရာကနီးပြီး သူမကို လှမ်းကြည့်နေသော သီဟဗလကို သတိမပြုမိပါ။

သီဟဗလက ကြာမြင့်စွာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာချောချောနုနုကို ငေးမောကြ

ညှိနေသည်။ ။

"ဆရာမ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

"ဟင်"

သီဟဗလရဲ့ အသံကြောင့် အတွေးတွေ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

"ရှင် နိုးနေပြီလား"

"နိုးနေတာကြာပြီ၊ ဆရာမငေးနေတာကို ကြည့်နေတာ"

"ဟာ"

နှင်းဇာခြည်ရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။
သီဟဗလအကြောင်းတွေကို တွေးနေသည် မို့ စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဆရာမ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

"ရှင်ကလဲနော် သူများ အတွေးထဲက အကြောင်းကိုတောင် စပ်စုချင်နေတာကိုး"

"ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆရာမပဲရှိနေတာ၊ ဆရာမအကြောင်းကို ကျွန်တော် စပ်စုချင်တာ မလွန်ပါဘူးဗျာ"

ဆင်ခြေကို ပက်ခနဲပြန်ပေးတတ်သော သီဟဗလကို မျက်စောင်းလေး ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမရယ်၊ အဲ့လိုမျက်စောင်းကို တခြားကောင်လေးတွေကို သွားမထိုးနဲ့နော်"

"အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"အဲဒီကောင်လေးတွေ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ သနားလို့ ပါ"

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော သူ့စကားကို ဗွေယူရခက် စိတ်ဆိုးရခက်နေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ သီဟဗလရဲ့ အပြောအဆိုက လူနာတစ်ယောက်ထက် ပိုလွန်နေသည် ကို နှင်းစာခြည်က တွေ့မြင် ခံစားနေရသည် ။

"ဆရာမ"

"ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ ဦးသီဟဗလ"

"ဟာ၊ ဆရာမကလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဦးကြီးတပ်မခေါ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ဆရာမထက် ကျွန်တော် ကြီးလှ လေးငါးနှစ်ပေါ့"

"ကဲပါရှင်၊ လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲပြော"

"ဒီနေ့ ကျွန်တော် ရေချိုးချင်တယ်"

"ဒီနေ့မှ အဖျားမပြတ်သေးတာ၊ ချိုးလို့ မရသေးဘူး၊ ရေပတ်တိုက်ပေးမယ်"

"ဘယ်သူတိုက်ပေးမှာ လဲ"

"ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ သူနာပြုပဲ၊ ကျွန်မ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဆရာမကို အားနာတယ်"

"ရှင်ဟာလေ အတော်စကားများ တဲ့ လူပဲ၊ ဘယ်တော့ ရေပတ်တိုက်ချင်လဲ၊ ခုတိုက်မလား"

"အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ခုပဲ လုပ်ပေးပါလားဗျာ"

"ရတယ်၊ ခဏစောင့်"

နှင်းဇာခြည်က ပလတ်စတစ်ရေဇလုံနှင့် ရေခပ်လာသည်။ ။ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါ အသေးစားလေး နှစ်ခုကို ယူလာခဲ့သည်။ ။ သီဟဗလရဲ့ ကိုယ်
အပေါ်ပိုင်းကို ဆပ်ပြာတိုက်ပြီး ရေပတ်သုတ်ပေးသည်။ ။

သီဟဗလသည် လူနာတစ်ယောက်ဆိုသော အသိအမြင်ကိုထားပြီး
စိတ်အေးလက်အေးနှင့် လုပ်ပေးသည်။ ။ နှင်းဇာခြည်ရဲ့ လုပ်ကိုင်ကျွမ်း
ကျင်မှုကို သီဟဗလ သဘောကျနေသည်။ ။

ရေပတ်တိုက်ပေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ လိမ်းပေး
ကာ အဝတ်အစားအသစ် လဲပေးလိုက်သည်။ ။

"လူကို နေရတာ သိပ်ကိုလန်းဆန်းသွားတာပဲ ဆရာမရယ်၊ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်"

နှင်းဇာခြည်က သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးစကားကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မကြား
ဟန်ဆောင်ပြီး ရေဇလုံကို သွန်ရန် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

"ဆရာမ"

"ဘာလုပ်ချင်ပြန်ပြီလဲ"

"ဟော၊ ဆရာမ စိတ်တိုနေပြီထင်တယ်"

"မတိုပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ပြောပါ"

တကယ်တော့ သီဟဗလကို စိတ်တိုသွားသော်လည်း နှင်းဇာခြည်က
အချိန်မီ ထိန်းသိမ်း လိုက်သည်။ ။ လူနာတွေအပေါ် သိပ်ကို ကြင်နာတတ်
ပြီး စိတ်ရှည်တတ်သော နှင်းဇာခြည်သည် သီဟဗလကိုတော့ မကြာခ
ဏ စိတ်တိုမိသည်။ ။

"ဒီနေ့ ကျွန်တော် ထမင်းစားလို့ ရမလား"

"ရှင့်ကို ဆန်ပြုတ်၊ မြူစွမ်ပြုတ်လောက်ပဲ ဆရာကြီးက ခွင့်ပြုသေးတယ်"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ထမင်းစားချင်လှပြီဗျာ"

"နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် စားရမှာ ပေါ့"

"အင်းလေ၊ အခုတော့ ဆန်ပြုတ်ပဲစားပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာနေပြီ"

"ရှင့်သူငယ်ချင်းလာပို့သွားတယ်၊ ကျွန်မ နွေးပေးမယ်၊ ခဏစောင့်"

နှင်းဇာခြည်က ဆန်ပြုတ်ချိုင့်ကို ဆရာမများ နားနေခန်းသို့ ယူသွားပြီး ဟော့ပလိပ်နှင့် နွေးကာ ပြန်ယူခဲ့သည်။ ။

ပူနွေးသွားသော ဆန်ပြုတ်ချိုင့်ကို အခန်းထဲသို့ ပြန်ယူ လာပြီး ပန်းကန်ထဲသို့ထည့်ကာ သီဟ ဗလကို ကျွေးသည်။ ။

"ထမင်းမစားရတာကြာတော့ ထမင်းစားချင်လိုက်တာ"

"နေကောင်းတော့ စားရမှာ ပေါ့ရှင်"

"ဆရာမ"

"ပြောပါ"

"ဆရာမမှာ မိဘမောင်နှမတွေရှိလား"

"အဖေရော အမေရော ရှိတယ်၊ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ"

"ဥတစ်လုံးမလေးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"ရှင်ရော မိဘမောင်နှမတွေရှိလား"

"အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရယ်၊ အစ်မတစ်ယောက်ရယ် ရှိတယ်"

"ဒါဆို ရှင်တို့ က မောင်နှမသုံးယောက်ပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ၊ လေးယောက်"

"ဟင်၊ ဒါဆို တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ"

"ညီမလေးနှင်းဖြူပေါ့၊ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်မှာ ဆုံးသွားတယ်"

"ဟုတ်လား ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဆုံးသွားတာကိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက အိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်း လေးလေ၊ သူမရှိတော့ တစ်အိမ်သားလုံး သိပ်ပြီး ခံစားလိုက်ရတယ်လေ"

"မမဆောင်းဦးက အားလုံးထဲမှာ အကြီးဆုံးလေ၊ သူ့မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သားကြီးကိုတူးက ဆယ်နှစ်၊ သမီးပူစူးက ရှစ်နှစ်လေ"

"ရှင်နေမကောင်းတာသိရက်နဲ့ သူတို့ ဘာလို့ လိုက်မလာကြတာလဲ"

"အခုမှ ကျွန်တော်က စာရေးလိုက်တာလေ၊ ကျွန်တော် နေမကောင်းတာရော၊ အသက်ရှင် ရက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ စာရေးမှ သိကြမှာ ပါ"

"ဒါဆို သူတို့ လိုက်လာကြမှာ ပေါ့နော်"

"ကျွန်တော် ပြန်လာတော့မယ်၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မလာနဲ့ လို့ စာရေးလိုက်တယ်၊ လိုက်လာရင် လမ်းမှာ လွဲမယ်လို့ ရေးလိုက်တယ်လေ"

"ဟုတ်လား၊ ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ ရှင် သူတို့ ဆီ ပြန်မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ကဲ - ဒီဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်ဦး"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာမရယ်"

သီဟဗလက အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲလိုက်ရင်းက ပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော့်မှာ ပြောပြစရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်း ရှိသေးတယ်"

"တော်ပါပြီရှင်၊ သူများ အကြောင်းကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားတတ်ပါဘူး"

နှင်းဇာခြည်က စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်

။

အခန်း (၃)

နှင်းဇာခြည် အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အပြင်သွား၍ အိမ်ဖော်မသန်း တစ်ယောက်ပဲ အိမ်မှာ ရှိသည်။ ။

"မမနှင်း မေမေကြီးတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ သွားကြည့်တယ်၊ နောက်ကျ လိမ့်မယ်တဲ့ ၊ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့ လို့ မှာသွားတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရေချိုးပြီး မမနှင်း ထမင်းစားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်းချို အသင့်နွေးထားလိုက်မယ်"

နှင်းဇာခြည်က သူမအခန်းသို့ဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ရေချိုးသည်။ ။ ရေချိုးပြီး မသန်း အသင့်ခူးပေးထားသော ထမင်းကို စားသောက်သည်။ ။ စားသောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အခန်း အောင်းကာ တွေးရင်းနှင့် အတိတ်ဆီသို့ သူ့ရဲ့ အတွေးများ ရောက်သည်။ ။

အလုပ်သင်သူနာပြုဆရာမလေး ဖြစ်ခဲ့စဉ်က အခြေအနေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြောင်း သတိရနေသည်။ ။

အတိတ်နှင့်အတူ ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ ပုံရိပ်က သူမအတွေးထဲသို့ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ကျလာ သည် ။ ဆေးရုံကြီးသို့ နှင်းဇာခြည် တာဝန်ကျပြီး ဒုတိယရက်မှာ ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့် ဆုံသည်။ ။

"ဒီနေ့ ဆရာမရောင်းလှည့်ရင် ဆရာမလိုက်သွားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ စစ်စတာ"

ဆေးရုံက ဆရာမကြီးက သူ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာမကြီး ပြောပြီး မကြာမီမှာပဲ ဒေါက်တာရဲလွင် ရောက်လာသည်။ ချောမောလှသော ဒေါက်တာရဲလွင်ကို စမြင်တွေ့ခိုက် နှင်းဇာခြည် ရဲ့ နှလုံးသားလေး ပရမ်းပတာ ခုန်မြည်သွားသည်။

"ဆရာမက ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ"

"ရောင်းလှည့်ကြစို့"

ဒေါက်တာရဲလွင်နောက်ကနေ အခြားဆရာမတစ်ယောက်နှင့်အတူ နှင်းဇာခြည်က လိုက်ပါ လာသည်။

ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် နှင်းဇာခြည်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဆွဲဆောင်မှု နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ထိုနေ့ အိမ်ပြန်ရောက်သော်လည်း သူ့ရဲ့ စိတ်အစဉ်က ဒေါက်တာရဲလွင်အနားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ နောက်တစ်နေ့ကို အမြန်ရောက်စေချင်သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကို ဆန္ဒစောနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံသို့ရောက်ပြီး ဒေါက်တာရဲလွင် ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ သည်။ ဒေါက်တာရဲလွင် ရောက်လာသည့်အခါ လူနာဆောင်ကို ရောင်းလှည့်သည်။

ခွဲစိတ်ပြီး လူနာရဲ့ ပတ်တီးကိုခွာပြီး ကြည့်မည်မို့ ထိုသို့ခွာရန်

ပစ္စည်းကိရိယာတွေ အစုံအလင် ထည့်ထားသော စတီးဗန်းလေးကို နှင်း
ဇာခြည်က ကိုင်ခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့်အတူ လူနာဆောင်သို့ လျှောက်လှမ်းစဉ် သူမရဲ့
နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်နေ သည်။ ။ အလုပ်ခွင်သို့ စတင်ဝင်ရမည့် စိတ်လှုပ်
ရှားမှုနှင့် ဒေါက်တာရဲလွင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော စိတ် လှုပ်ရှားမှု နှစ်ခု
ပေါင်းပြီး နှင်းဇာခြည်ရဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးက လွန်စွာ လှုပ်ခတ်နေသ
ည်။ ။

မတည်ငြိမ်သောစိတ်ကြောင့် လက်ထဲက ကိုင်ဆောင်ထားသော စ
တီးဗန်းလေးက ကျောက်ပြားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ။

ကျယ်လောင်သောအသံ မြည်သံနှင့်အတူ နှင်းဇာခြည်ရဲ့ နှလုံးသား
က စိုးရိမ်ပူပန်စွာ လှိုက် ခနဲ ခုန်မြည်သွားသည်။ ။ ထိုအသံကြောင့် အရှေ့
ကလျှောက်နေသော ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့် အခြားသူ များ ရဲ့ မျက်လုံး
တွေ သူ့ဆီသို့ ထိကပ်လာသည်။ ။

နှင်းဇာခြည်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်နေပြီး ကြမ်းခင်းပေါ်
ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများ ကို ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်နှာလေးနှင့်
ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ။ ကြောက်စိတ် ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာလေး ဖွေးနေပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ ။

"ဆရာမက အတော် နမောနမဲ့နိုင်တာပဲ"

စစ်စတာကြီးက သူ့ကို အပြစ်တင်သည်။ ။ ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ စူးရှ
သောအကြည့်ထဲမှာ သူ့ကို အထင်သေးမှုတွေ ပါနေသည် လို့ နှင်းဇာ
ခြည်က ထင်သည်။ ။

အခြားဆရာမတစ်ဦးက နှင်းဇာခြည်ကို ကူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်က ပြန်

ကျဲနေသော ပစ္စည်းများ ကို ကောက်ပေးသည်။ ။

"ဒါတွေပြန်ထားပြီး စတာဖရိုင်လိုက်(စ) လုပ်ထားတဲ့ ဟာတွေ အစားပြန်ယူခဲ့ပါ"

စစ်စတာကြီးက လေသံမာမာနှင့် အမိန့်ပေးသည်။ ။ နှင်းဇာခြည်က ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး သူတို့ ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ပိုးသတ်ပြီးသား အသစ်တစ်စုံ ကို ပြန်ယူခဲ့သည်။ ။

နှင်းဇာခြည်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် လူနာရဲ့ ပတ်တီးကို အသစ် လဲပေးသည်။ ။

ထိုတစ်မနက်လုံး ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ မျက်နှာကို မော့မကြည့်ရဲလောက်အောင် နှင်းဇာခြည်က ကြောက်စိတ် ရှက်စိတ်တွေ ပိုနေသည်။ ။

× × ×

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့် ရောင်းလှည့်စဉ် အလုပ်အတွက် မနေ့ကလောက် ကြောက်စိတ် လှုပ်ရှားစိတ်မရှိတော့ပါ။ ဒေါက်တာရဲလွင်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကတော့ ပို၍ အင်အားကောင်းလာသည်။ ။

"ဒီနေ့ရော အင်စတုမင့်တွေ လွှတ်ချဦးမှာ လား"

ပြီးလဲ့လဲ့နှင့်ကြည့်ပြီး နောက်ပြောင် ကျီစယ်လိုက်သော ဒေါက်တာရဲလွင်ကြောင့် နှင်းဇာခြည် ရဲ့ နှလုံးသားလေး လှုပ်ရှားရပြန်သည်။ ။

ဒေါက်တာရဲလွင်ကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ရှက်ပြီးလေးသာ ပြုံးနေသည်။ ။

အလွန်ချစ်စရာကောင်း သော နှင်းဇာခြည်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ဒေါက်တာရဲလွင်က တစ်ချက် ငေးခနဲကြည့်မိသွားသည်။ ။

ထိုအကြည့်ကို နှင်းဇာခြည်က သတိပြုမိသည်။ ။ ထိုအကြည့်ကြောင့်လည်း ရင်ခုန်ခြင်း ဖြစ်မိ သည်။ ။

တစ်နေ့မှာ နှင်းဇာခြည်အား ခွဲစိတ်ပြီး လူနာ ချုပ်ရိုးဖြေရန် ဒေါက်တာရဲလွင်က ခိုင်းသည်။ ။ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသေးသော အတွေ့အကြုံကြောင့် နှင်းဇာခြည်က လက်တွေတုန်နေသည်။ ။

"လက်တွေတုန်နေပါလား ဆရာမ"

ဒေါက်တာရဲလွင်က ထိုသို့ပြောတော့ နှင်းဇာခြည်က ရှက်ရယ် ရယ်သည်။ ။

"လုပ်စမှာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ နောက်တော့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အလုပ်က သင်သွားမယ်၊ စိတ်ကိုငြိမ် ငြိမ်ထားပြီး လုပ်ပါ"

ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် နှင်းဇာခြည်က လှုပ်ရှားသည့် စိတ်ကို ထိန်းပြီး တည်ငြိမ်စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်သွားသည်။ ။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန်မှာ သူငယ်ချင်းသီတာနှင့်အတူ ထမင်းစားရင်းနှင့် သီတာက မေးသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ နှင်းဇာခြည်၊ ဒီနေ့ ဆရာရဲလွင်ရှေ့မှာ ဘာတွေ လွှတ်ချသေးလဲ"

"ဘာမှ မလွှတ်ချပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလဲ တစ်ခါတည်း လွှတ်ချတာကို ပြောလို့ မဆုံးဘူး"

"ဆရာရဲလွင်က လူပျိုတဲ့ ၊ ချောလဲ ချောတယ်နော်"

နှင်းဇာခြည်က သိပြီးသားကိစ္စကို သိတာက ပြောသည်။ ။

"သူလူပျိုဖြစ်တာ ငါတို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ငါကလဲ ဆိုင်တယ်မပြောရသေးပါဘူးဟယ်"

နှင်းဇာခြည်က မလုံမလဲအကြည့်နှင့် သိတာကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။
သူ့ရင်ထဲဖြစ်ပေါ်နေသော စိတ်အစဉ်ကို သိတာများ ရိပ်စားမိပြီလားလို့
စိုးရိမ်သွားသည်။ ။

"နှင်းဇာခြည်"

"ဘာလဲသိတာ"

နှင်းဇာခြည်အား သိတာက စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း ခေါ်သည်။ ။

"နင်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှား အတော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

"ဒီနေ့မှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မြှောက်နေတယ်၊ ဘာလဲ ငါ့ရဲ့ ဝက်
သားဟင်း စားချင်လို့ လား၊ အကုန်သာစားလိုက်"

"ငါတကယ်ပြောနေတာ၊ နင်နဲ့ ဆရာရဲလွင်က တော်တော်လိုက်ဖက်
တယ် သိလား"

"ဟာ၊ သိတာ"

သိတာရဲ့ စကားကြောင့် နှင်းဇာခြည်က အလန့်တကြား ပင့်သက်
လေးတစ်ခု ရှိုက်လိုက်သည်။ ။

"သူများ တွေ ကြားသွားပါ့မယ် သိတာရယ်၊ နင့်ပါးစပ်က စည်းကမ်း
မရှိဘူး"

"မကြားပါဘူးဟာ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းမို့ ပြောတာပေါ့"

"နောက်ကို နှစ်ယောက်တည်းလဲ မပြောနဲ့ ဟာ၊ ရှက်စရာကြီး"

"အဟုတ်ပြောတာ၊ နင်နဲ့ ဆရာရဲလွင်က ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတယ်"

"ပြောလေ ကဲလေပါလား သီတာရယ်၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါ"

နှင်းဇာခြည်က မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့်ပြောပြီး ထမင်းကို ငုံ့စားနေသည်။ ။

"နင် ဘာပြုလို့ ရည်းစားမထားသေးတာလဲ နှင်းဇာခြည်"

"ဒီအရွယ်မှာ ငါ ပညာကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ ကျန်တာတွေကို မစဉ်းစားသေးဘူး"

"ငါက ပညာလဲယူမယ်၊ ယောက်ျားလဲယူမယ် သိလား"

"သိပါတယ်၊ ခုကတည်းက သူ့ရည်းစားကြီးနဲ့ တတွဲတွဲလုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား"

"ရည်းစားထားရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်ဟ၊ ထားကြည့်ပါလား"

"တော်စမ်းပါ သီတာရယ်"

ပြောင်ချော်ချော်နှင့် သီတာက နောက်ပြောင်နေသည် ကို နှင်းဇာခြည်က ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။

"လေပေါမနေနဲ့ မိသီတာ၊ ထမင်းမြန်မြန်စား၊ တော်ကြာစစ်စတာကြီးမြင်လို့ အဆူခံနေရဦး မယ်"

"စစ်စတာကြီးက တကယ်စကားများ တယ်ဟာ"

"နင်မှ အသုံးမကျတာ အဆူခံရမှာ ပေါ့"

"အလုပ်သင်ပါဆိုမှ မတတ်လို့ သင်နေတာ ဒါလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့"

"လူညံ့လူဖျင်းတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲခွင့်လွှတ်တတ်တယ်တဲ့ ၊ ကိုယ်ညံ့ဖျင်းတာကို ဆင်ခြေနဲ့ မဖုံးကွယ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ဟာ"

"အောင်မယ်၊ နင်က အတူတူနဲ့ အနုနုများ ငါ့ကို ပြောနေရသေးလား "

"ငါမတတ်သေးတာ မတော်တာ ငါဝန်ခံပြီးသားလေ၊ ပညာရှိထုံး နှလုံးမူပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ အမြဲ နှိမ့်ချတတ်ပါတယ်"

နှင်းဇာခြည်က မချိုမချည်မျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည် ။ သီတာရဲ့ မျက်စောင်းက ဒက်ခနဲ သူ့ကို လာမှန်သည် ။

"တော်တော်စကားတတ်တဲ့ မိန်းမ"

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားနိုင်လှရင်းနှင့် ထမင်းစားခြင်း ပြီးဆုံးသွားသည် ။ ထမင်း ဘူးသိမ်းပြီး ကိုယ်စီ အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်သည် ။ အလုပ်သင်ကာလမှာ အတော်လေး ပင်ပန်းသော် လည်း ဝါသနာပါသော အလုပ်ကိုလုပ်ရ၍ နှင်းဇာခြည်က ပျော်ပါသည် ။

x x x

နှင်းဇာခြည်က ဂျူတီအော့(ဖ)ရက်မှာ အား၍ ကျိုက္ကဆံစူပါဝမ်းသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက် လာခဲ့သည် ။ မိဘနှစ်ပါးကို ယိုးဒယားဟင်းချို ချက်ကျွေးရန်အတွက် ကြက်သားလုံး ငါးဆုပ်လုံးကို

ဝယ်သည်။ ။

"ကြုံတုန်း ငါ့အတွက် ဘလောက်(စ)တစ်ထည်လောက် ဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ထိုသို့စိတ်ကူးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ။ ရယ်ဒီမိတ်ဘလောက်(စ) အင်္ကျီလေးတွေကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ရွေးနေသည်။ ။ အတော်ကြာရွေးပြီးမှ နို့စိမ်းရောင် ပိတ်ဖောက်ဇာနှင့် ဘလောက်(စ)ကို သဘောကျသွားသည်။ ။

ထိုအင်္ကျီလေးကို ယူပြီး ငွေရှင်းရန် ကောင်တာဆီသို့ ထွက်လာသည်။ ။ ကျသင့်ငွေကို ထုတ် ရှင်းနေစဉ် အနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်"

သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသော ဒေါက်တာရဲလွင်ကို တွေ့ရသည်။ ။

"ဈေးလာဝယ်တာလား ဆရာမ"

"ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"ဝယ်ပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ပြန်တော့မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုယ်လဲ ပြန်တော့မယ်လေ၊ အတူတူပြန်ကြတာပေါ့"

ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ ဖော်ရွေမှုကို နှင်းဇာခြည်က အံ့သြနေသည်။ ။

"နှင်းက အိမ်ပြန်မှာ ပါ ဆရာ"

"ဪ - နာမည်က နှင်းတစ်လုံးတည်းလား"

"နှင်းဇာခြည်ပါ"

"မင်းအိမ်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့"

"ရပါတယ်ဆရာ၊ နှင်း လိုင်းကားနဲ့ ပြန်ပါ့မယ်"

"ဘာလဲ၊ နှင်းဇာခြည်ရဲ့ အိမ်ကို လိုက်လည်မှာ စိုးလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာ"

"ဒါဆို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးတာ မငြင်းနဲ့ "

အားတုံ့အားနာအကြည့်နှင့် ဒေါက်တာရဲလွင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

" လာလေ၊ သွားစို့"

ဒေါက်တာရဲလွင်ဘေးက ခပ်ခွာခွာနှင့် နှင်းဇာခြည်က ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လိုက်ခဲ့ သည်။ ။ ကားနားရောက်တော့ ရှေ့ထိုင်ရခန်းနိုး၊ နောက်ထိုင်ရခန်းနိုးနှင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ။

ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားသည်။ ။

" လာလေ နှင်းဇာခြည်"

ဆရာမဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို မသုံးဘဲ ဒေါက်တာရဲလွင်က အမည်ကို တရင်းတနှီးခေါ်သည်။ ။

ကားရှေ့ခန်းမှာ ပဲ နှင်းဇာခြည်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ဒေါက်တာရဲလွင်နှင့် ရှေ့ခန်းမှာ နီးကပ် စွာ ထိုင်နေရသည့်အတွက် နှင်းဇာခြည်ရဲ့ ရ

င်ခုန်သံတွေ မြန်နေသည် ။

"နှင်းဇာခြည်က ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ကမာရွတ်၊ သုခလမ်းမှာ ပါ ဆရာ"

"သိတယ်၊ အဲဒီကို ကိုယ်ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်"

ဒေါက်တာရဲလွင်က ကားကို သွက်လက်စွာမောင်းထွက်လာသည် ။

"နားရက်ဆိုရင် နှင်းဇာခြည် ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားပြီး ဈေးဝယ်ထွက်လား"

"အမြဲတမ်းမသွားပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်ရံပါ"

"တစ်ယောက်တည်းသွားတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို အဖော်မရှိသေးဘူးထင်တယ်"

နှင်းဇာခြည်က ပြန်မဖြေဘဲ ရှက်ပြီးလေးပြီးနေသည် ။

"နှင်းဇာခြည်နဲ့ တွဲတဲ့ ဆရာမကိုတော့ အဖော်နဲ့ တွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သီတာက အဖော်ရှိနေပြီ"

ဒေါက်တာရဲလွင်က သီတာ့ကိုပင် သတိထားမိနေပါလား။ နှင်းဇာခြည်က အပိုစကားတွေ မပြောဘဲ မေးသမျှကိုဖြေပြီး ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ပါလာသည် ။

"နှင်းဇာခြည်က မာနကြီးလား"

"ဟာ၊ မဟုတ်တာဆရာရယ်၊ နှင်းက ဘာအတွက် မာနကြီးရမှာလဲ၊ နှင်းက သာမန် အလုပ် သင်ဆရာမပါ၊ ဆရာ ဘာလို့ အဲလို မေးတာလဲ"

"ကိုယ့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားမပြောလို့ လေ"

"မပြောရဲလို့ မပြောတာပါ ဆရာ"

"မသိပါဘူးဗျာ၊ သိပ်လှလွန်းလို့ မာနများကြီးသလားလို့ ပေါ့"

ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ စကားတွေက သူမကို သိပ်ခင်သည် ရင်းနှီးသည် ဆိုသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။

"နှင်းက ဘာအတွက်ကိုမှ မာန်မာန မထားတတ်ပါဘူး"

"အဲဒါက ကောင်းပါတယ် နှင်းဇာခြည်"

သုခလမ်းထဲသို့ ဒေါက်တာရဲလွင် ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ။ ခြံဝန်းကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ပျဉ်ထောင်အိမ် တစ်ထပ်အိမ်လေးရှေ့မှာ နှင်းဇာခြည်က ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ။

"အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား ဆရာ"

"မဝင်တော့ဘူး နှင်းဇာခြည်၊ အိမ်သိနေပြီပဲ၊ နောက်ကျလာလည်မယ်"

"ခုလို လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

"မလိုပါဘူး နှင်းဇာခြည်၊ လိုက်ပို့ရတာကို ကျေနပ်နေတာပါ"

စူးရှသော ဒေါက်တာရဲလွင်ရဲ့ အကြည့်ကို နှင်းဇာခြည်က ထပ်မံ ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ ။

"သွားမယ်နော်"

ကားကို ဘီးလိုမှပြီး ထွက်သွားပြီ။ မယုံနိုင်လောက်သော ခံစားချက်များ နှင့် နှင်းဇာခြည်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။
